

İmanımız (Yuhanna 14:1-17)

Tanrı yaşıyor. Bu nedenle şimdide kendi işlerini yapmaktadır. Dünya Tanrı'yı merak etmiyor ama Tanrı kendi planına göre işlerini tamamlamaktadır. Bazı insanlar Mesih'e inandıklarını söyledikleri halde O'nun hemen gelmediği için hayal kırıklığına uğrayarak imanından kuşku duyuyorlar. Ama Rab ne zaman geleceğine dair konuşmaktan önce bizim mutlaka bilmemiz gereken bir şey var. İnsanların yaşam süresinin uzun olmadığını bilmeliyiz. İsrail halkı Tanrı'ya iyice hizmet ettiklerini düşündüler ama İsa Mesih'i öldürdü. Çünkü İsa Mesih'i tanımadılar. İsa Tanrı'nın isteğini yerine getirmek için bu dünyaya geldi (Yuhanna 6:38-39). İsa Mesih'i tanımamak demek O'nun gönderen Tanrı'yı tanımamak demektir. Tanrı'yı tanımayan insan sonuçta Tanrı'yı ihmal etmek zorunda kalacaktır.

İsrail halkı Tanrı'nın sözüne bir yasa olarak davrandılar. Bu ne demektir? Yasayı yerine getirmeyince ceza alacağını mutlaka düşünmüşler. Dolayısıyla Tanrı'nın sözünü bir yasa olarak kabul eden insanlar her zaman korku ve gerginlikte yaşamak zorunda olur, ve yasayı tutmak için bazen ikiyüzlülük yapmak zorunda olur.

Tanrı'nın sözüyle ilgili bizim Mesihçilerimizin bakışı İsraililerinkinden daha üstündür. Tanrı'nın sözü bizim için yaşamdır. Tanrı'nın sözünü kabul etmek bir yasayı yerine getirmek anlamına gelmez, Tanrı'nın yaşamını almak demektir. Biz Kutsal Kitabı bir dini kitap olarak okumuyoruz, sadece kendimizi yetiştirmek için okumuyoruz. Tanrı'nın İsa Mesih aracılığıyla yaptığı işleri bilmek ve O'nun başarısıyla yaşamak içindir.

İsa bizim güçlü bir şekilde iman hayatımızı sürdürmemizi ister. Günümüzde birçok Mesihçi güçsüz bir yaşam yaşayarak bunun normal olduğunu düşünüyor. Hatta kendi güçsüz yaşamının normal olduğunu göstermek için güçlü kutsalları eleştiriyor. Aynısını Ferisiler ve din bilginleri de yaptılar. İsa "Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler"(Matta 23:13) diye söyledi. Neden? Çünkü Tanrı yolundaymış gibi görünüp bu yolun gücünü inkâr edenler oldukları için (2.Timoteyus 3:5).

Pavlus "Tanrı'nın Egemenliği lafta değil, güçtedir"(1.Korintililer 4:20) dedi, ve "Elçiliğimin kanıtları aranızda büyük bir sabırla, belirtiler, harikalar ve mucizelerle gösterildi"(2.Korintililer 12:12) diye söyledi. İsa "İman edenlerle birlikte görülecek belirtiler şunlardır: benim adımla cinleri kovacaklar, yeni diller konuşacaklar, yılanları elleriyle tutacaklar. Öldürücü bir zehir içseler bile, bundan zarar görmeyecekler. Ellerini hastaların üzerine koyacaklar ve hastalar iyileşecek" (Markos 16:17) diye söyledi. Böylece iman ve güç birbirinden ayrılamaz.

İsa on iki öğrencisini seçtikten sonra cin kovma ve hastaları iyileştirme gücünü verdi. İsa onları göndererek "Gittiğiniz her yerde Göklerin Egemenliğinin yaklaştığını duyurun. Hastaları iyileştirin, ölüleri diriltin, cüzamlıların temiz kılın, cinleri kovun. Karşılıksız aldınız, karşılıksız verin" (Matta 10:1-8) diye buyurdu. Acaba gerçekten günümüzdeki Mesihçiler Rab'bin buyruğuna itaat ediyorlar mı?

İnsanlar neden Rab'bin sözüne itaat etmiyorlar biliyor musunuz? Çünkü Tanrı'nın yaptıklarıyla kendi yaptıklarını birbirinden ayıramıyorlar. Lütuf Tanrı'nın doğruluğu, yani İsa Mesih'in başarısıyla kazanılır. Bu Tanrı tarafından verilen armağan olduğu için herhangi bir ücret yada emek gerekmiyor. Biz günahkâr olarak ölmek gereken iblis'in çocukları, cehennem ateşine atılacaklardık. Ama Rab yerimizde kanını dökerek ölüp Tanrı'nın doğruluğuyla tekrar dirildi ve bize yaşam verdi. Rab lütfuyla bize yaşam verdi. Kutsal Ruh'u da lütfuyla verdi, gerçeği de, İsa'nın adı da, Tanrı sözünün gücünü de, değerli kanın gücünü

de lütfuyla verdi. Lütüf bunu kabul eden herkese verilir. Eđitimli mi eđitimsiz mi, zengin mi fakir mi fark etmez.

Ama kendi emeğiyle kazanılan şeyler de var. Her ne kadar Tanrı'nın lütfuyla verilmiş olan yaşamla dolu, Kutsal Ruh'la dolu, imanla dolu olsa da kendi emeği olmasa ödül alamaz. İnsanlar Tanrı'ya söz verdikten sonra bunu yerine getirmiyor, Tanrı'ya söz veriyse hemen yerine getirmelidir (Yasa'nın tekrarı 23:21).

Bazı insanlar işleri iyiye gitmeyince anne babası yardım etmediklerini söyleyerek şikâyet ediyor. Ama olgun insan her durumda şikâyet yerinde anne babasının lütfuna teşekkür eder. Aslında Tanrı'ya da öyle yapmamız lazım. Tanrı'nın verdiklerini unutarak "Kiliseye geliyorum ama hiçbir şey olmuyor", "Tanrı duamı işitmiyor" diye Tanrı'ya şikâyet etmemeli. Tanrı bize dua hakkını verdi. Kendisi için hiç istemeyerek, kapıyı çalmayarak kendi kendine çaba göstermeyerek Tanrı'ya şikâyet etmemelidir.

Ruh'un armağan ve güçlerinin yaşamımızda olması için biz kendimiz Tanrı'nın sözünü yerine getirmeliyiz. Dua etmeyen bir kişinin güçsüz olması normal bir şeydir. İtaat etmeyen, kendi kendine vazgeçen, Tanrı sözüne itaat etmeyenin yaşamında Tanrı'nın belirtileri olmamaları doğal bir şeydir. Dolayısıyla kendi istediklerinin gerçekleşmemesinden dolayı Tanrı'ya şikâyet etmesin, kendi tembellik ve itaatsizliği için tövbe etsin. Her hangi bir durumda olursa olsun Tanrı'nın lütfunu ihmal etmemelidir. İnsanlar bu dünyada her ne kadar güzel bir şey kazanmış olsada onu göğe kadar götürmez. Ama Tanrı'nın lütfu aracılığıyla verilen şeyler kalıcıdır. Yaşam sonsuzdur, gerçek de sonsuzdur, Kutsal Ruh da sonsuzdur.

İman gerçek var olandır. Dini adam olmayalım güçlü bir kutsal olalım. Rab istediği gibi güç almalıyız. Sadece kendimiz değil soyumuz da Tanrı'nın yaptıklarını gösterenler olmalılar. Kendisini güçsüz görüyorsa tövbe etmelidir. Ruh'un güçlerini bol bol alarak imanın gerçekliğini göstermelidir.